

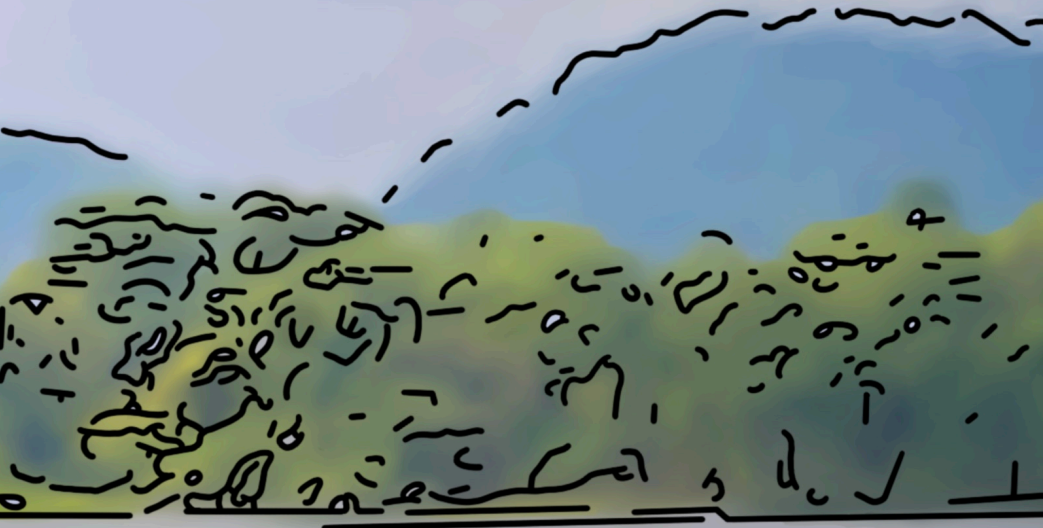
WAT TE DOEN DAN DOEN ALSOF

Handwritten Urdu text on a blue background, possibly a title or header. The text is written in a cursive style and includes the words "پندرہ روزہ" (Fifteen Days) and "پندرہ روزہ" (Fifteen Days).

**WAT TE DOEN DAN DOEN ALSOF
MALON BAKKER**

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt
in enige vorm of op enige wijze,
hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op enige andere manier ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

Modder & Zwanen

All rights reserved.
No part of this publication may be reproduced,
stored in an automatic retrieval system
and/or transmitted in any form or by any means,
either electronic, mechanical, by photocopying, recording or
otherwise,
without the prior written permission of the publisher

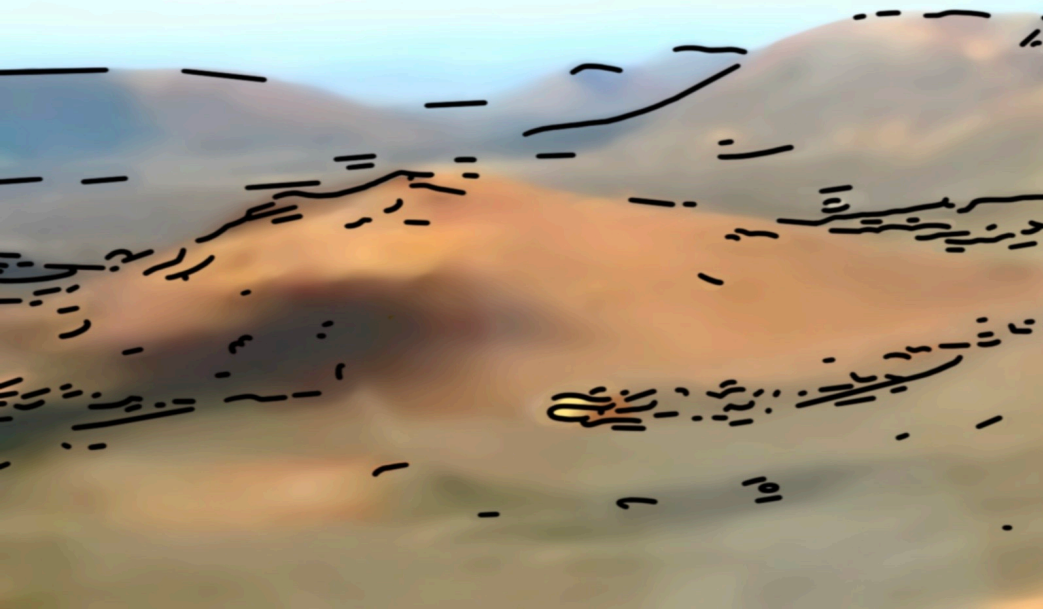
Modder & Zwanen

omslagontwerp: Malon Bakker
vormgeving binnenwerk: Malon Bakker

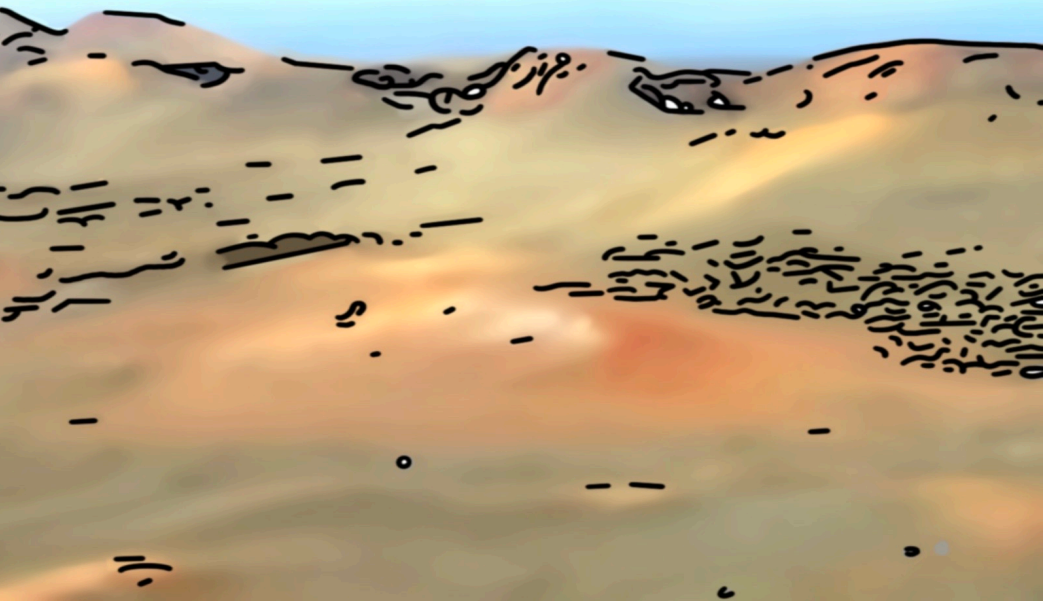
ISBN 9789083323206
NUR 306

copyright © 2023 Malon Bakker
www.modderenzwanen.nl

10. Houd je maar goed vast aan je benen.
12. Toverij aan het eind van je vingers.
14. Een kleurcodering op een koolweerstand.
17. Als ik de golf had kunnen kantelen.
18. Luister, ik wil niets zeggen.
20. Elke keer dat gras.
22. 110 gram en bruin gewolkt.
24. Zelfs als het niet zo is.
26. Vliegende lichtjes.
28. I, II, III, IV.
30. Ooit was ik goud.
32. We filteren niet.
34. Dit zijn je instructies.
36. Ongegrond.
38. Het liefst iets transitiefs.
40. Wat je kunt rekken.
42. Ssst.
44. Waar gaan de andere eenzamen heen?
46. Condens.
48. Verlies van essentie.
50. In je x en je y.
52. Zijn wij niet allemaal zo?
54. Laat godverdomme je vutknickers maar.
56. Alles onder mijn nek.
58. Voorbijgangers.
60. Wij, bij benadering.
62. Het verschil te kennen.
64. Hoe veel van mij.

66. Jenga.
68. Hier mag je niet overheen.
70. Het grote liggen.
72. Drie kleine ballonnen.
74. Vergeet niet dat we mensen zijn.
76. Op de voorruit.
78. Van nog voor het verliezen.
80. Rechte rug en hoofd omhoog.
82. Sloddervos.
84. Jij, nawerkingsvlek.
86. Jampotglazen &v pinchos.
88. Dat dit was wat we wilden.
90. Zo zie je maar.
92. Bindweefsel.
94. Een meisje.
96. Binnen de spanwijdte van onze armen.
98. Weggestreept tegen een even groot bezit.
100. Er kan je niks gebeuren.
102. Of je moet geen omelet willen.
104. Alle tijd nog om te twijfelen.
106. Vee stapels.
108. Waar nog geen wand was.
110. Al het andere is zwendel
112. Een beetje pril.
114. Eve gitmeme izin ver.
116. Naast me op het dakterras.
118. Utopia.
120. Deze grijze grijsheid.

122. Van binnen geschild.
124. Weg: een plek.
126. In haar lacune.
128. Kármanlijn.
130. Een beetje flapperend.
132. Langs de Larynx.
134. Lijfrente.
136. Op de rode lijst.
138. Wat ik je nooit vertelde.
140. Zoveel spijt.
142. God, de guppy's en de golven.
144. Het risico van liefde.
146. Bajau.
148. Ben je daar nog?
150. Het veld dat ons verbindt.
152. Plankton & andere oude argumenten.
154. De schaduwzijde van de maan.
156. Teller, noemer.
158. Ik zal me niets in mijn hoofd halen.
160. Een ander woord voor mij naam.
162. Maar van de liefde weet ik niets.
164. De rest is droesem.
166. Lege ruimte in mijn buik.
168. In een stapeltje op de tafel.
170. Man in m mijn haar.
172. Wat wil een mens nog meer?
174. Alles wat geen uitgang heeft.
176. Daar luisteren we naar.
178. Er was een witte pauw die zong.

180. Misschien heb ik het mis.
182. Ook al ben je laat ter plaatse.
184. Vlinderstruik.
186. Links en rechts.
188. Verder ben ik niet gekomen.
190. Windstilte.
192. Lichtjes erbovenop.
194. Wat te doen dan doen alsof.
196. Ze geven er niets om.
198. Tussen de plooiën.
200. Beloof me dat het nooit meer goedkomt.
202. Wensen te over.
204. Jij, jij, jij.
206. Spikkels.
208. Maar ik kon het niet.
210. Het schrijven zei het, Zukofsky.
212. Zulke dingen bestaan niet.
214. Ik zou randen kunnen vormen.
216. Breek door ht plafond.
218. Altijd aan de telefoon.
220. Een hap zand helpt bij de vertering.
222. De Douglas.
224. K-k-kluit.
227. Hoe
228. De doden zijn in de meerderheid.
230. Dan maar naar buiten.
232. Diafaan.
234. Drempeleffect.
236. Wassende maan.
238. Zelfs naar het verdwijnen toe.
240. Dit weten wij van liefde.

HOUD JE MAAR GOED VAST AAN JE BENEN

Ik hou van je, dat weet je,
maar soms twijfel ik
(en dat spijt me)

aan de geloofwaardigheid van je raketten,
je ruimteschepen, dan
vogels,

de zachte delen
van mensen –
Toch heb ik altijd willen weten:

als ik op jouw navel druk, waar
voel jij dat dan?
In welk dorp?

In welke stad?
Of hang je nog steeds
tussen twee werelden in

met langwerpige gele machines
die in je ruggengraat graven
en eten

van al je goede gedachten?

TOVERIJ AAN HET EIND VAN JE VINGERS

Zo kruipt de zon in de stenen:
jij om mij heen, je jas
stevig dicht.

Dit zijn de mooie dingen – Toverkracht
aan het eind van je vingers, licht
dat hapt naar lucht

en wij
die wringen
in elkaar, je tong zacht aan

tegen de mijne.
Deze uitgestrekte zomer
is toch al waar wij zo naar verlangden? Kom.

Kom,
haal mijn lichaam uit de afstand,
de lichte puls

tussen mijn schede.
Als je je niet beweegt
kun je haar horen.

Zo klinkt zweet, een trilling,
de stille kreet.
Ja.

Ze wil alles.

لـ فـ حـ رـ ، اـ ، اـ اـ عـ اـ عـ اـ

EEN KLEURCODERING OP EEN KOOLWEERSTAND

Ik dacht er nog over
om niet
in de zwarte auto te stappen

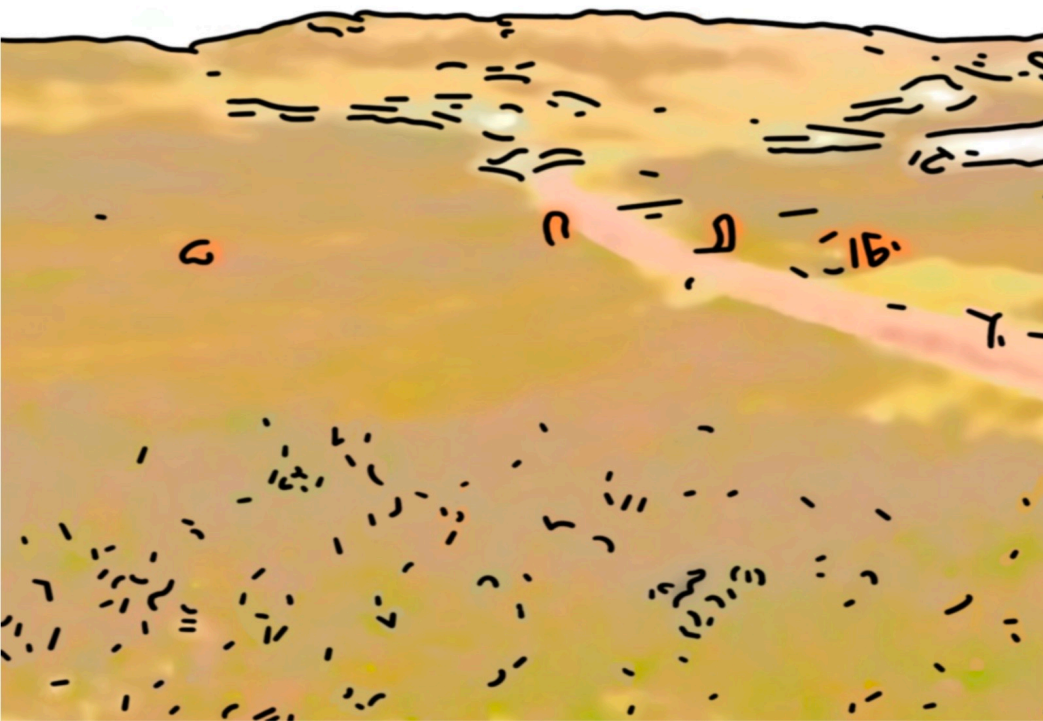
totdat de stad geen stad meer was, maar
gewoon
ijs

smeltend
op een middag
in november. Wat sneeuw bleek te zijn

was eerst
een of andere goliath
die de lucht in de war bracht,

maar eigenlijk pas kracht had toen het plat
viel, wit
en

elk ontwerp opslokte
van wat ooit definitie had. Weg
was de ligging van het land, weg

de exacte locatie
van mijn lichaam en weg
de vuurvliegjes boven onze hoofden,

zwermend
als hopeloze
kleine sterren.

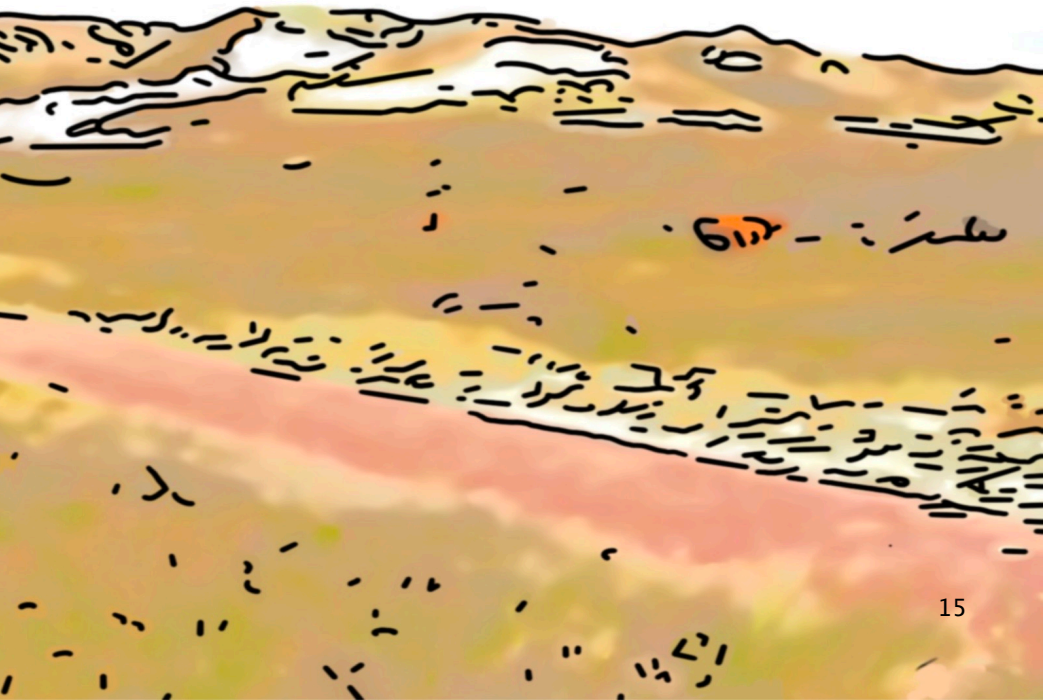
Drie nachten
had ik geen noorden meer. Drie nachten
in een

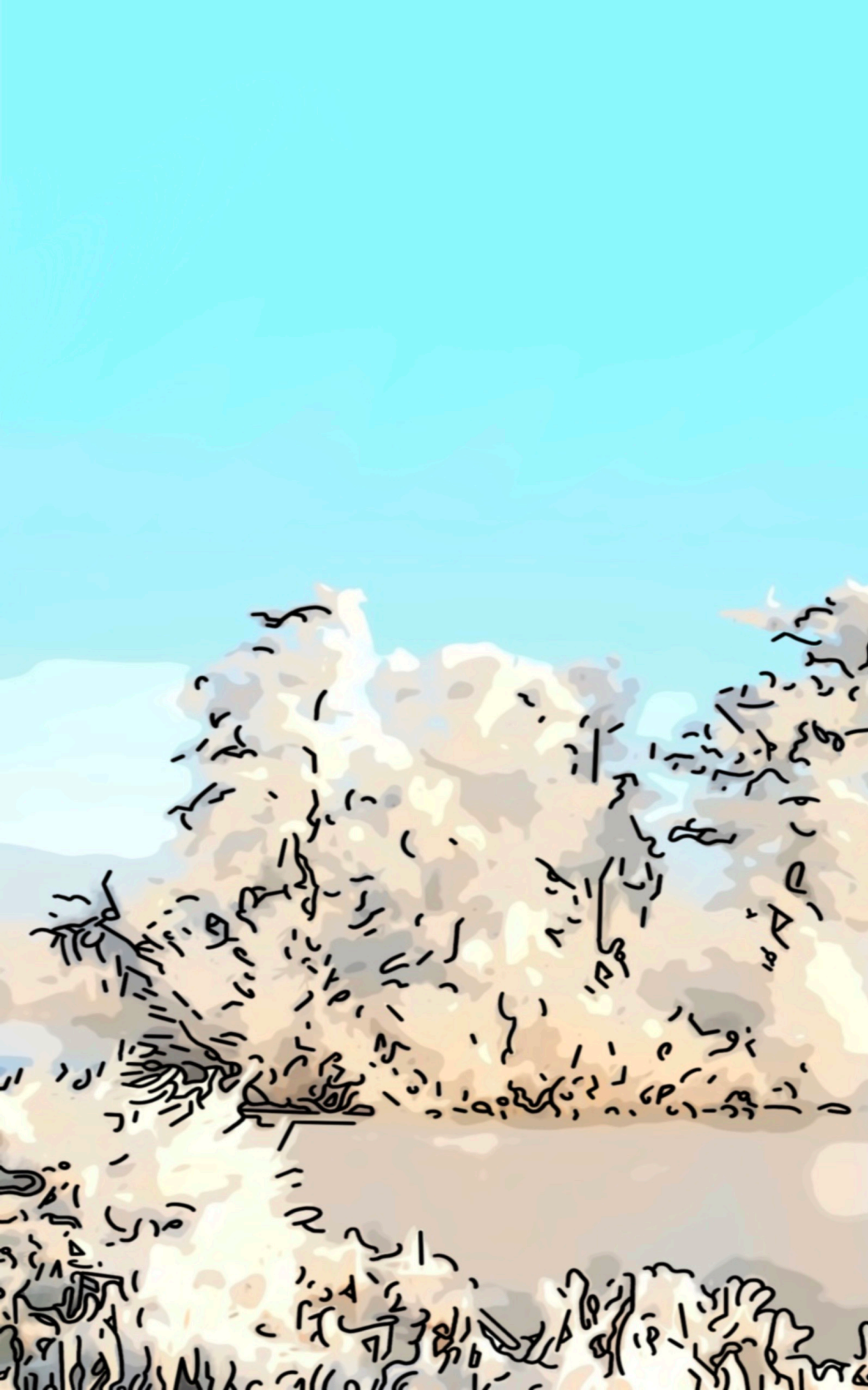
open vlakte, drie
tot ik besepte: Er is niks over.
Geen spier, geen sneeuw, geen

maagdelijk,
geen lijk, niks wit,
maar zwart, smeltend asfalt

en ik, daarin,
omringd door afstand, verschillende
verre vertes,

brandend.

ALS IK DE GOLF HAD UNNEN KANTELEN

Ik kijk omlaag
en zie mijn borsten:
lege papkommen.

Als ik de zee had kunnen kantelen
en zo dit water breken
met mijn handen,

de golven hoger tillen
dan één zevende van haar lengte,
als ik

mezelf had kunnen spreiden
als een boodschap
in het zand

en smeken
om baby's.
Wat dan.

LUISTER, IK WIL NIETS ZEGGEN

Ik wil vastgehouden worden,
maar kom niet
zo dichtbij.

Je biedt je aan als een glas warme melk
en ik vraag je
de kromme baan van goudkleurig haar

die ik op de lucht teken
te volgen,
tegelijk

of je me toe stopt
in het donker.
Ik weet niet wat ik moet met mij,

wil wel mijn plekje in jouw stelsel: ster,
als een soort toverstokje
in je hand

en dat je alsmaar naar me zoekt,
maar ik wil niet
worden gevonden.

Dit branden,
dit verstoppen en mijn geheime naam,
waarvan ik wens

dat je haar aanroept.
Ik wil dat je me oppakt
en 's nachts

thuisbrengt.
Ik wil je niet vertellen
waar ik ben.

ELKE KEER DAT GRAS

Een week lang trok ik gras uit elkaar.
Op het pleintje speelde een jongen,
eenzaam,

met een bal
of een eenzame jongen met een bal
of een jongen

met een eenzame bal.
Wat was het.
Ach. Daar ging hij weer,

schopte ertegen,
holde er dan achteraan, schopte
nog eens

en ik bedacht me: zo zie ik mijn eigen hoofd
ook alsmaar voor zichzelf uit rollen.
Wilde bol.

Soms prik ik mijn vork erin,
neem een hap.
Gele bal,

de smaak van zonlicht,
een prettig, tintelend gevoel, maar
ik kan nog steeds geen bedoeling verzinnen voor

elke keer dat
opnieuw opkomen,
elke keer dat gras dat terug blijft willen

groeien, elke keer die voeten die
achter die
gele bal aan moeten.

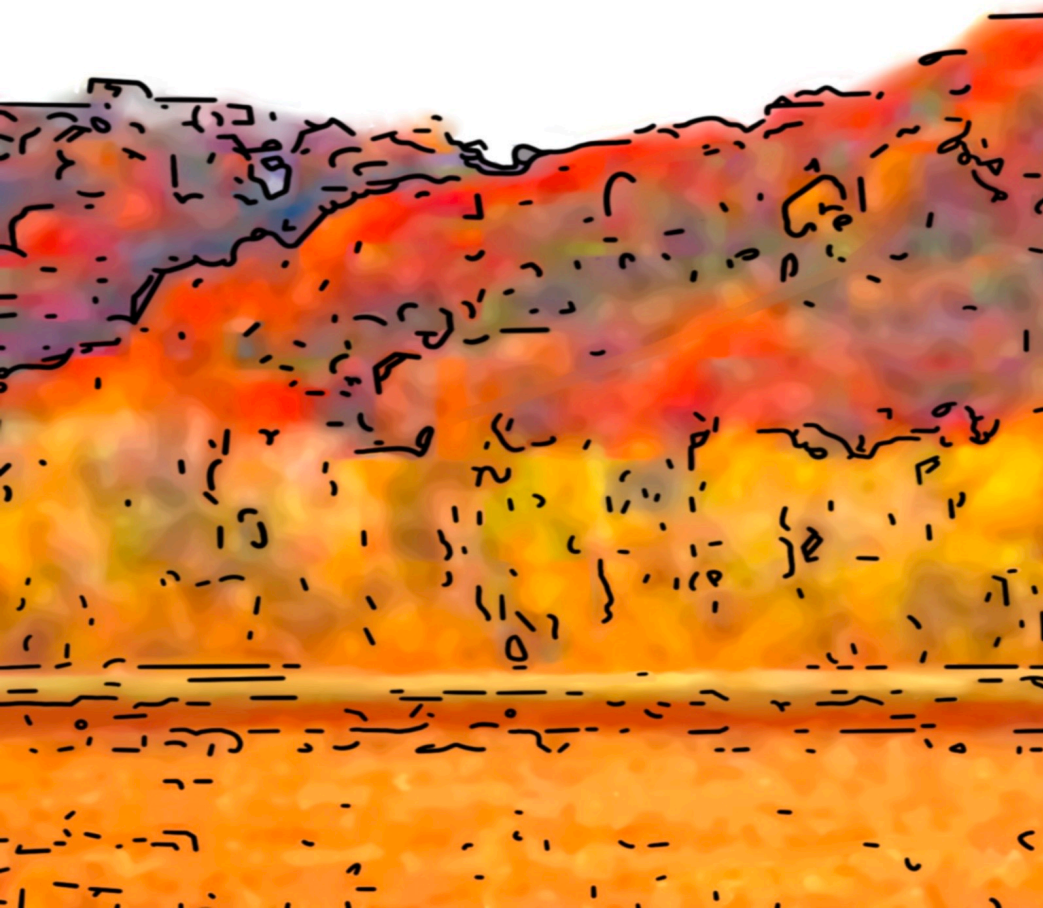
110 GRAM EN BRUIN GEWOLKT

Zo droomde ik je
schraal geboren worden
en dat je uit mijn korst kwam.

“Land maar
in mijn buik”,
zong ik al voor je komst

op de bank in de woonkamer,
terwijl ik wreef over die
geronde helling. Jij

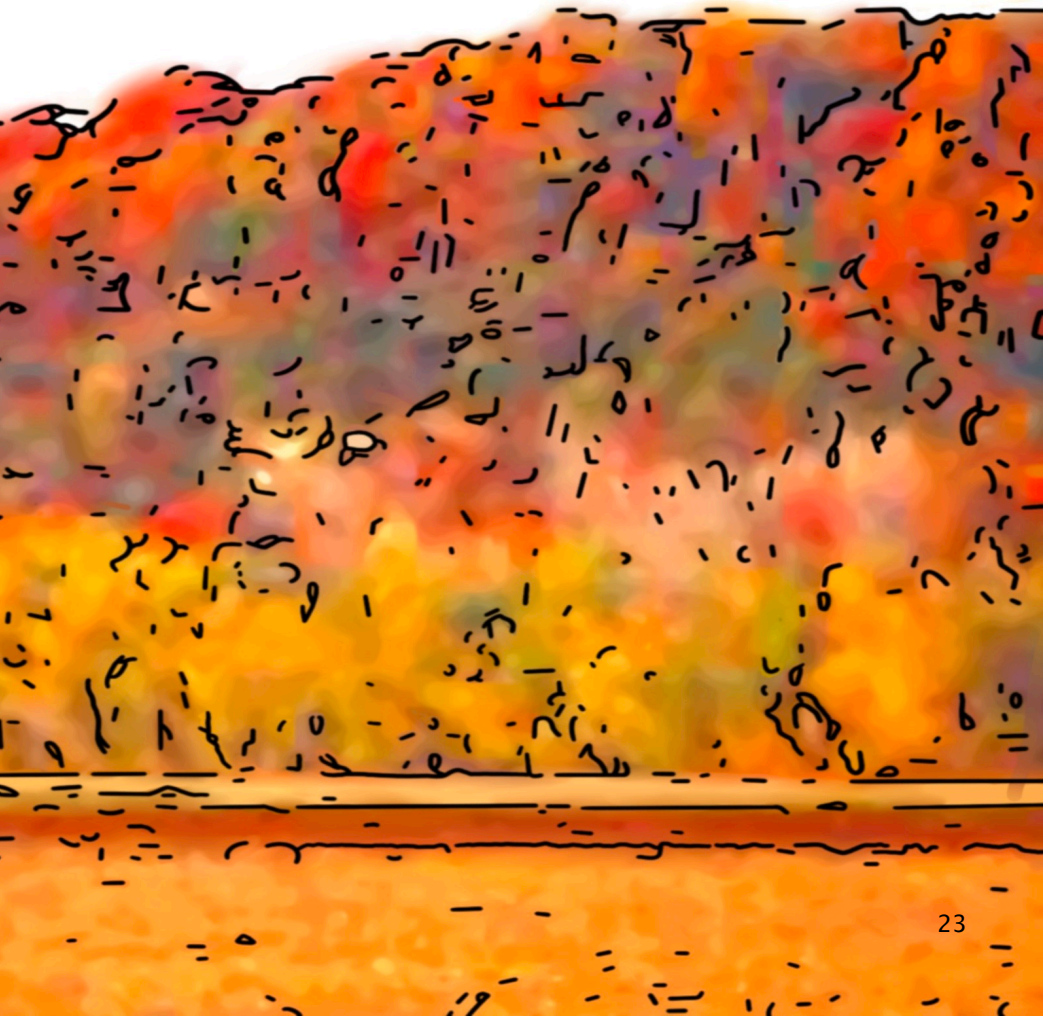
trok je natte lichaam terug
de holtes in
naar binnen.

Daar legde zich het bloeden stil,
ik jou neer
in je nest, licht

ingebed
in de schelp van een schoot
die nu geen vrucht meer kent.

Ik ben een ooievaar, toch,
dacht ik nog.
Ik zou je thuis brengen.

ZELFS ALS HET NIET ZO IS

En als het zover is –
Leg me neer
en laat me

liggen. Leer me acclimatiseren
aan daar waar
al het water, licht en lucht

de geur heeft
van een vrouwenlichaam.
De dageraad wordt aangeboden,

wellicht
als een verzinsel,
maar laat me liggen.

Zelfs als dit niet de waarheid is
wil ik het me
zo herinneren: De wind

die uit een wolk naar beneden zakt,
een zonnestraal
die reikt, een open

meer
om in neer te strijken
en alles wat we zien, zoals altijd

wanneer een persoon wordt geopend:
paars,
pulserend.

